

Soittavat elämän kellot

Kirjoittanut Riitta Hämäläinen

Pikkuisena ollessani
vasta kasvuni alussa
vanamo minussa kukki
keijujen heleä kello
hengitystä hentoisempi.
Se vierasti jokaista tuulta
ihan pientäkin värettä.

Kun mä vartuin varreltani
pääsin pirtistä pihalle
kuljin pitkin pientareita
kedon herkkuja keräsin
essun taskuun mansikoita
minussa soi kissankello
kirkkain kielin kilkatteli
ja aurinko paistoi aina.

Muutuin neidon muotoiseksi
sää ret sorjiksi tulivat.

Soitti kelloaan harakka
nuoruuttani naureskeli
siitä juttuja levitti
kuuli ne koko pitäjä.

Siipiveikkoon ethän luota
usko juoruja harakan,
kielikellon kalkatusta.
Tänään kuulla voin kuminan
nyt soi uljas kurjenkello
kypsyyttä kesäisen päivän.
Tahti on vakaa ja varma
sointi toisia syvempi
ei se kaipaile kevättä
usva-aamuista uneksi.

Kerran soittaa kirkonkello
vaskikielinen, vakava
kauniin kirkkomaan ylitse.
Kertoo terveiset minulta
sen että olen jo mennyt.